

Александар Вучић је тачка пресека три прстена неформалне моћи: узаног круга људи од поверења, масовне партијске армије и слободних стрелаца који служе за ПР. Ту је, а не у државној функцији, срж његове снаге.

Слика прва: Александар Вучић је у Мионици, отвара халу спортова која може да прими петину становника општине, петина је и дошла, спонтано као и свуда где се председник појави, строј сниматеља, велике речи о већим платама и пензијама (сигурно до краја године), миру и стабилности (већ су ту, али их треба чувати). Велика обећања за велику страначку армију.

Слика друга: Александар Вулин, министар војни, каже да би требало прекинути евроинтеграције или пак посланик Владимир Ђукановић прича да је Новак Ђоковић идиот јер навија за Хрвате у фудбалу. Срећом, ту је председник да прекори или подвикне, да праведничком руком врати залутале шрафове свог режима на њихово место. Ватрогасац као шеф паликућама.

Слика трећа: Андреј Вучић, председнички брат, шета се са војним обезбеђењем и упадне у тучу са жандармеријом, или се пак открију офшор-фирме на његово име, или се шушка да у џаковима разноси новце по Србији које чланови СНС онда донирају вољеној

странци. Александар Вучић ту добија оспице, свако помињање брата је „напад на председника и његову породицу“. Брат је табу.

Током шест година на власти, посебно од уклањања Томислава Николића на лукративно измишљено место шефа савета за односе са Русијом и Кином те обрачуна са његовим људима у странци, Александар Вучић је успоставио три паралелне линије власти под својом командом. Она, званична преко председничке или премијерске функције, ту се чак и не броји јер није битна. Једнако би Вучић могао да буде без икакве функције – није да у свету стабилнократија нема таквих примера.

Он је најпре шеф чврсте партијске структуре која се прожима до оне хале у Мионици и сваког човека у њој. Он је диригент некој врсти слободних стрелаца које је одабрао баш да праве проблеме које ће онда он решавати. Он је на челу и уском, такорећи породичном кругу људи, у које једино има поверење и који су везани знањем о најважнијим закулисним пословима.

Тата, бата и он

„Први круг око њега је фамилија. Кућа. Мислим да се ту све завршава. Не видим ко би из странке могао да има утицај на тај круг“, каже за ДВ новинар Слободан Георгиев. „Ако бих војнички поставио, то је генералштаб. Ови остали су пуковници. Високо су у хијерархији, али раде по задужењима, иду где им се каже, стављају главу тамо где други не би ногу. И нема им изласка из тога.“

До јавности ту и тамо процури нека прича са Вучићевом родбином у главним улогама. Једном је то брат Андреј који, како се чује, обилази локалне одборе и дисциплинује непослушне. Други пут је – тако што Тањуг случајно објави фотографију – син Данило који на трибинама навија поред осуђиваних криминалаца. Мозаик о кругу од Вучићевог поверења је, у најбољем случају, прилично рупичаст. Јер свако питање о томе сече се у корену.

[Дојне воде](#)